

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ДА ПОИСКАШ

chitanka.info

В трети клас за пръв път отидох на училище неподготвен. Разберете, и вие сте били малки. Интересното е много, а времето малко. Особено през тая зима, когато наваля хубав сняг. По улиците минаха снегорини — трактор, влачещ дървен триъгълник, проправяха пъртини, снегът се издигаше над детските ни глави, някъде достигаше стрехите на едноетажните къщички...

Всичко извън дома беше поразително и привлекателно. Особено, когато от струпания сняг си оформихме крепост и започна едва ли не денонощна игра — едните атакуваха, другите се отбраняваха...

Да, де — бой със снежни топки си устройвахме всяка година — нашата махала срещу горната. Но сега — крепост, нападение, отбрана...

Не само звучеше, а и си беше по-различно. Някак си като по филмите и книгите...

Най-вече, когато по обяд не се прибирахме, а хапвахме зад стените на крепостта, оставили един за часовой...

А след това тръгнахме за училище...

Е, кога да си напиша домашното? Време нямаше...

Поради което тръгнах с утешителната мисъл на третокласника: „Може пък да не ме вика учителката, а?“...

Училището беше наблизко — слизаш по наклона на нашата улица — „Гробарска“, завиваш към центъра и, до сами църквата, е то. Два етажа — с гредоред още, малък двор, високи тополи...

И нашата стая — на втория етаж, с прозорци към центъра и автогарата. То, в нашия град — най-студения в България, всичко е център. Просто няма как да излезеш от него, защото веднага след това е околоръстният път...

Та влязох аз с леко туптящо сърце. Не толкова заради ненаписаното домашно, колкото от доскорошното търчане и мятане на топки в движеща се цел...

А учителката провери кой е тук, кой пак е с настинка у дома, сетне каза: „Някой без домашно?“ — на което аз скромно замълчах, и добави: „Пенчо, чети!“...

Да чета — да, но — какво? Взех тетрадката и започнах да си съчинявам. Което ми вървеше — що истории разправях вечер, когато мама и тате ме питаха как е минал денят. Та извънземни ли не щеш,

спасяване на кацнал случайно пътнически самолет, заловени диверсанти...

Мама си переше по време на моите разкази и кимаше — не съм убеден дали изобщо ме слушаше, тате пушеше важно до печката, дърпайки бавно струйката дим, и четеше основно вестника — от заглавието до карето с редколегията отзад...

Важното е, че ме слушаха...

И класът ме слушаше, и учителката... Докато не махна с показалката и каза: „Добра фантазия имаш... А сега кажи — защо нямаш домашно?“...

В запас бях заредил поне десет истории — като се почне с редовната баба, дете паднала на пътеката и, докато съм я вдигал, едно куче ми отнесло тетрадката, та до военния самолет, кацнал край гробището, на чийто летец съм услужил със същата тая тетрадка, за да изпрати спешно съобщение до нашето командване, което...

А на учителката изгърсих най-нелепата измислица: „Забравих си тетрадката у дома“...

И тя, разбира се, каза: „Иди я донеси...“, след което добави: „И внимавай някое куче да не ти я дръпне по пътя“...

Бре?!

После се сетих, че преди месец използвах тая версия и просто съм забравил да я извадя от склада за резервни извинения. Обаче, учителката помнеше...

Изнизах се от клас бавно-бавно. За къде да бързам — то всичко си беше ясно. И на мен, и на нея, и на класа, който се подхилкваше доволно като глутница диви кучета над разкъсан съперник на водача...

Излязох, затворих вратата и... И си рекох: „Защо да ходя чак до нас, после да се връщам, да се мъча, а накрая да стоя с наведена глава и да симулирам душевни терзания? Я да признавам, пък да си стоя на топло...“

Още повече че навън вятърът си вееше — не го бяхме усетили по време на войната за крепостта, ама на идване към училище набързо ни обрули ушите, а моето място е на първия чин вдясно от учителската маса, почти до печката...

Завъртях се, отворих вратата и...

Никой не ме погледна, никой не завъртя даже глава към мен. Застинали като статуи в музея, всички приятелчета гледаха накъде ли

не — само не към мен. Което си беше странно. Тъй като при скръцване на вратата винаги всички вратове също изскърцваха в общия порив първи да видим кой е влязъл в стаята. Нали ви казвам — малък град, където всичко е сензация или поне новина...

Дори учителката не ме погледна. А беше логично да впие поглед в мен и да каже спокойно: „Е, Пеци, измисли ли нова история или реши да бъдеш веднъж честен?“ ...

Така се случи, че и този път не започнах с честността. Оставих го за евентуални следващи събития...

Защото никой, ама никой не мърдаше. Седяха, гледащи кой в тетрадката, кой в прозорците, кой в Надето, вдигната след мен да чете съчинението си. И учителката беше впила поглед в нея, очакваща нова порция наслаждение от отличничката, примерната ученичка, доброто дете Надежда. Която по-късно стана отряден председател, комсомолски секретар, секретар на градския комитет на БКП, а сега е видна местна бизнес лейди...

Влязох плахо, чаках, чаках — никой не ми обръщаше внимание...

Ама никой!

Ега ти магията...

Отидох до учителката и плахо пробвах — взех перодръжката от масата и я подадох. Нииищо...

Ама нищо...

Тръгнах из стаята, надничах в очите на децата...

Без реакция...

Абе, тия наговорили ли са се? И сега изведнъж ще скочат, ще се разкрещят, ще ме задърпат...

Нищичко...

Е, не губих време да чакам какво ще стане. Какво толкова? Замръзнали — замръзнали. Но аз имам домашно да нося...

Изхвърчах покрай навелия се с гребло в ръка байчо пред входа, припах по пъртината до дома, измъкнах тетрадката и бързо-бързо написах съчинението за снега. После обратно — вече не бързайки. Съчинението е готово, време бол...

Явно нищо не се беше променило — по улицата, въпреки снега и студа, стояха хора. Без страх от измръзване. Шейна, каквито ония години се използваша зимно време, беше застинала, прелитайки над

лека пряспа. Конете дори бяха вирнали копита нагоре в устрема си. Две кучета радостно се въргаляха край пътеката, а черна котка замислено ги наблюдаваше от висока порта...

И това беше...

Занесох тетрадката...

В момента, когато минах край байчото, чух скърцането на снега под греблото и едва не попаднах под камарата сняг, който се изтърси до мен. Гореще вече се движеха, Надето четеше, учителката се размазваше под книжовните думи, с които отличничката се беше налпала като пате с горещи трици, половината момчета дремеха, половината момичета завистливо се споглеждаха...

Представих домашното, изненадах учителката дотолкова, че забрави да ме изпита...

А вечерта отидохме направо на крепостта. Тия от горната махала бяха ни изпреварили, заели бойниците и ни посрещнаха със залп от топки. На което нямаше как да не отговорим с щурм. Ядосани от нечестната им игра — ние си направихме всичко, пък те искат да го използват, набързо ги сметохме, отъркаляхме в преспите и пътем разбихме укрепленията...

Та на другия ден почнахме нова крепост, обаче се затопляше, снегът ставаше все по-мокър, газехме в студени локви и родителите ни ни опухаха набързо, след което почна едно наливане с чай, гарниран с аспириин...

С две думи — историята замина нейде в дълбините на подсъзнанието ми. А там е толкова дълбоко, с толкова много зали и залички, превърнати в складове за спомени и лични видения, такъв мрак, че...

Сетих се за станалото след седем-осем години...

* * *

Завършвах гимназия, когато се сетих, че ще се полага матура. Не, аз си го знаех и преди, но някак си информационно — и веднага бях напъхал тая информация пак в подсъзнанието. Та кой осемнадесетгодишен живее с мисълта за изпита, за подготовката, за бъдещето?

Да, де — има такива, но това са увехнали предварително лелки и чичковци, които подминават пубертета като с бърз влак и, в разноцветието на околната среда, дори не забелязват детайлите...

А те са толкова привлекателни... И интересни...

Узряващи момичешки пазви, издължаващи се и оформящи се нежни крайници — особено долните, удобната тогава мода на късите поли, порозовяващите при поглед към момчетата лица...

И най-страшното — собствената физиономия, приличаща на бойно поле с изстиващите кратери на пъпките, косъмчетата под носа, обозначаващи мястото на бъдещите засаждания на мустаците, внезапно наедряващите носове и щръкващи уши...

Та в тоя сладостно-страшен период искате да мисля за матурите...

Защото те бяха пет — пет предмета бяха определени като изпитание за полуоформените съзнания на пърхащите млади душички...

И тогава — нейде април месец беше, аз се сетих за евентуалните бъдещи изпити. Евентуални — защото имаше една силно фантазийна възможност да закърпя петици по петте дисциплини и да бъда освободен от изпит. Да, бяха спуснали такава постановка, но тя беше доста далечна и миражна...

Имах петици предните години, но баш в единадесети клас... Сами разбирате...

И тогава се почна една...

Влизам в час по биология. Което тая последна година често пропусках — кога се извинявах на учителката отрано за някакви неотложни дела, кога се явях доброволец да ходя и чистя учебната площадка по природни науки...

Тоя път — не зная защо! — краката сами ме отведоха в кабинета. Вървах си по коридора невинно, зяпах късата бяла поличка на едно момиче, което се движеше в южна посока — точно срещу осветяващия плочките прозорец и пътем играеше ролята на всепроникващ микроскоп, вадейки на бял екран прелестите на девойчето, когато то влезе през една зелена врата. Аз след нея и...

Ми то — имали сме час по биология...

И, разбира се, учителката се зарадва на неочакваната ми поява. Покани ме пред дъската, предложи ми сам да избира темата. Честно

казано — все тая ми беше. Като на осъден, комуто предлагат да си избере брадвата за екзекуцията. Но посочих едно листче от набора пред нея...

Завъртях се към класа да говоря...

Да, познахте. Всичко замряло, всичко замръзнало, всичко като восъчни фигури в музеи (тогава четях с упоение списание „Космос“, та имах доста дълбоко повърхностно образование)...

Погледнах учителката — и тя...

Тъкмо да се изхилия на шегата им — и се сетих за трети клас. Същата ситуация...

Бре!

Не губих време за анализиране на ставащото. Нито за обмисляне...

Втурнах се към първия чин, грабнах учебника и започнах бързо да прерисувам разни схеми на ДНК-та, гени и кръстоски. Все пак, успях — макар и пътем, с едно око, но... — да метна бърз ревизорски поглед в пазвата на онова момиченце от коридора, което в момента се беше навело към другарката си и всички релефни прелести на горния ѝ планински регион бяха достъпни за проучване и опознаване...

Но това беше страничен ефект, а аз имах конкретна цел. Която постигнах. Тъкмо завърших схемите и се чу леко бръмчене, класът замърмори под нос това и онова, а учителката изненадано се загледа в прекрасната илюстрация на темата. Подир което ми каза: „А сега обясни изобразеното“...

Нищо нещо за мен. Тъй като се убедих, че учебникът ми просто е застинал пред очите. И най-важното — единствено аз го виждах...

Е, така стана и по останалите предмети. Реалността застива, аз действам, шестиците се ронят като звездопад, учителите обменят мнения на какво ли се дължи тоя просветен ентусиазъм при Пенчо...

А аз не се оставих на чудесата. Замислих се — ЗАЩО? И — КАК?

Кое не доведе до никакви резултати. Освен извода — на глупавите им върви, защото Господ се грижи за тях. А щом за мен полага толкова грижи... Ми — да не променям ситуацията, а...

* * *

Само че се окажа друго...

Не, не страшно... Хубаво, много хубаво... И, да — наистина плашещо...

Лятото след единадесети клас беше неспокойно лято. Кандидатстудентска кампания, борба за всяко място, търсене на себе си...

И на други — за допълване на душевния комфорт. Момичета...

Харесах си едно момиче. Софиянче. Хубаво, русо, синеоко, нежно... И по столичному високомерно — със самочувствието на онуй дърво, дето на времето Апостолът връзвал коня си за него. До сами Централната баня. Средищно място, повод за гордост на флората и фауната, пръкнала се в тоя район...

За сметка на останалите ми реално-сексуални истории, тая беше чисто платонична. Софиянка! Пада само от слънчев удар или парични натрупвания. Слънце не бях, пари нямах...

А тя се влюби в мен...

Потъна в любовта като пирон в кисело мляко — рязко и надълбоко...

Видях я за пръв път в 64 аудитория. Влезе, седна на предната банка — избягвана от нас, тъй като професорите имаха обичая да гледат все в седящите там...

И около нея стана стълпотворение от глутницата влюбени мигновено студенти...

Така един ден, така втори... След седмица тя седеше сама. Защо? Абе, как да обясня...

Момичето беше... Не особено интелигентно. Красиво като кукла и толкова умно. Тогава не знаех, но животът ме научи, че в подобни случаи за предпочитане са гумените изделия. Свършваш сексуалното разтоварване с тях, изпускаш въздуха и ги прибираш в кутията. Поне не се налага да ги слушаш после...

Но в оня момент разумът беше слязъл нейде в подсъзнателните мазета и... Абе, прав е народът — когато работи едната глава, за другата кръв не стига...

Както и да е, влюбен бях. И се оженихме, и живяхме двадесет години заедно...

Е, аз изтрезнях по мъжки бързо и горчиво. Разбрах — стругованата фигурка, красивото лице и галантни маниери не могат

скри постната същност. Но аз не бях любовен вегетарианец, фалшив заек от моркови не приемах за деликатес...

И почна трагедията ми... За да свърши бързо...

Просто един ден се събудих — в малкото легло, под дървения покрив, в старата студентска квартира. А в огледалото ме гледаше почти забравеният ми студентски образ — полугладен, почти умен, напълно безгрижен...

Даже не се замислих — тръгнах на автопилот, влязох в Университета, изкачих стълбите, а в 64 аудитория вече влизаше тя...

Да, онова момиче — върнало се през времето...

Само че този път сред обкръжилата я глутница чакали ме нямаше. И я изгубих нейде из следването — омъжи ли се, забременя ли... Да е жива и здрава нейде по различния от моя път...

А защо и как стана така — дори не се питах. Вече бях убеден, че някой наивен ангел ми е пазител...

* * *

При това сериозно гледащ на задачата си ангел...

Летях със самолет, внезапно се озовах отново на летището, а от радиото тъжно информираха, че „Извършващият полет еди-кой си самолет претърпя катастрофа“...

С познати щяхме да ходим до Варна, разположихме се в малкия „Трабант“, а сетне се оказах в кварталното кафене и на съседната маса коментираха как комшиите били отнесени барабар с картоненото возило от мощен ТИР...

Демонстрирах пред едни чехкинчета скок от скалата на плажа пред Галата, когато по бански се озовах на варненския плаж и се заслушах в разказа на непознат съсед как неопитен гмуркач се забил в подводен камък при опита си да смае някакви чужденки...

И така нататък, и тем подобни...

Ангелът бдеше, на мен ми вървеше, докато...

Предложиха ми да замина за близкотоизточна страна. Където се водеше кървава война между местните управляващи и нахлуващите от юг диви племена. Приех, разбира се — истинският журналист не обича седенето на бюро...

Пустинята, белите кирпичени домове, тук-там оазиси — палми, камили, прекрасна вода. Особено ако цял ден си гълтал пепел и зъбите ти скърцат от пясък. Така разбираш защо древните са си представяли Рая като огромна градина, със сенчести дървета, знойни плодове, студена и чиста вода...

Точно в подобен оазис ни сгащиха пришълците. Ние бяхме десетина човека, отделно някакво племе, което заварихме да почива под сенките на палмите...

Разгоря се битка. Ония настъпваха — мамеше ги насладата на оазиса, на жените, на очакваните убийства и мъчения, войниците с нас се биеха като за последно, добре разбирайки, че ако не отблъснат фанатиците, наистина ще е бой последен...

Стреляха и мъжете от племето. Извадиха куп оръжия — дори ръждясали пушки от времето, когато тук не е имало държави...

Залегнах зад дебелия ствол на палмата и се опитвах да поразя повече врагове. В такива ситуации няма неутралитет — или се биеш, или умираш. А може и да умреш в боя...

От другата страна стреляше по настъпващите брадати фанатици увит в туб млад човек. Дрехата му понякога мръдваше странно и внезапно с изненада разбрах, че там крие дете. Десетинагодишно момиченце, мърляво като всички деца в региона, къдраво, с мрачен тен и светла усмивка — въпреки свистящите куршуми и очакваната смърт...

И тогава пред нас изникна чорлав, в мръсен халат, бос нападател. Цевта на автомата беше насочена към мен... Опитах се да насоча моя автомат — беше късно. Зачаках поразяващата поредица, когато...

Когато автоматът му се изкриви наляво и насочи право към момиченцето, което тъкмо надничаше — този път с изплашени очи от халата на баща си...

„Не!“ — извиках и се метнах напред...

Напразен опит, разбира се — кой може да изпревари куршум...

Оказа се, че аз...

Внезапно се озовах на пътя на куршумите, които минаха през мен. Буквално. Видях ги — идват, преминават през мен, изчезват нейде към езерцето в центъра на оазиса...

И умрях...

Или поне това видях — лежах до палмата, кръв течеше от няколко дупки на тялото ми, главата отметната, единият крак леко подритващ...

А над мен арабинът и дъщеря му. Която се усмихваше, леко падаща на колене в поклон пред спасителя си...

* * *

„Най-последно...“ — каза някой...

По-скоро някоя. Красива, с полуусмивка, привела глава млада жена...

„Коя си?... Къде съм?“ — замаян попитах аз, не сваляйки поглед от мъртвото си тяло...

„Аз съм хранител“...

„Ангел?“...

„Може и така да ме наричаш, ако ти е удобно... Но не съм ангел. Като теб съм — един от малкото“...

Отместих поглед от убития аз...

„Хранител? Не се съхрани“ — горчиво се усмихнах...

„Не ме укорявай... По-скоро ти си за укори. Закъсня...“

Изгледах я въпросително...

„Ти си избран... Един от малкото... Забави се да дойдеш, а толкова работа има за теб...“

„Работа? Къде съм? Рай? Ад? Или...“

„По-скоро «или»... Не се питай — ще мине време, ще разбереш. Аз съм от 500 години тук и все още за много неща питам“...

Кимнах, макар нищо да не разбирах...

„Детето оцеля...“ — рекох машинално...

„Твоето изпитание“ — отговори жената...

В оазиса беше настъпило затишие. Нашите войници вдигнаха простреляното ми тяло и го сложиха в джипа. Не много нежно, но каква нежност да изисквам от хора, току-що разминали се със смъртта. До мен положиха още два трупа. Убитите нападатели бяха заривани от хората от племето, сред които видях бащата на момиченцето. Той остави мотиката, дойде при джипа и се поклони пред трупа ми. После

взе детето и се отправи към съплеменниците си. По пътя спря, свали малката и отново се поклониха в посока на мъртвото ми тяло...

„Какво изпитание? Защо? И коя все пак си ти?“ — нетърпеливо се обърнах към жената...

„Помниш ли домашното в трети клас?“...

Май тогава разбрах доста неща...

„И изпитванията за матурата? И красавицата в първи курс? И спасението от самолета? И «Трабанта»? И...“

„Да... Виждам — разбираш... Сега си при нас. И заслужи да станеш хранител. Следващите хилядолетия ще имаш една задача — да пазиш. Да пазиш тези, които могат да станат хранители. И да ги подлагаш на изпитания. Едно, второ, трето — много възможности, за да стигнат до прозрението...“

„Какво прозрение? Никакво прозрение нямаше... Не исках да убиват детето — аз съм живял... Е, малко живях, но то пък хептен не е видяло нищо... Нищичко... И защо именно това дете?“

„Не зная... Не аз решавам кое дете може да умре и кое трябва да живее...“

„А кой? Или — кои?“...

„Ела... Ще видиш...“

И видях... Но това е друга история...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.